

המשיח הלבן / לאביגדור הנאירי

מאת ה. שרגל

וכל העתונים משבחים מבוקר עד ערב את הגניוס הגרמני, ומעוררים רחמנות על עם מסכן זה. ובינתיים פועל לו המסדר, "המשיח הלבן" בלונדון, גרמניה, באמריקה, באמריקה הלאטינית, וחורף הוא משפטי מוות על כל המסכנים את מזימותיו.

שופע ברק ספרותי אמתי הוא תיאור התכונה, סביב למשפט, בו מעלה הסופר, מתחתית שאל העינויים, את הקרבנות עצמם הקמים להעיד ויורקים בפני השופט טים את בוזם. מאוד אוסיני באותו משפט הוא הרגע כאשר השופט האנגלי סיר ריצ'רד והצרפתי ד"ר מרוד, מכריעים נגד הרוסי אלוב לטובת השימוש ב"בול מויק", בנימוק, שהקרבנות בין כה מתו, על שום מה אם כן לא להשתמש בו לטובת חתיים?... סיר ריצ'רד, במהלך המשפט הופיע

(המשך בעמוד 6)

מה שעוללו הפושעים המטורפים, ומה שהם זוממים לעשות עוד.

ד"ר אמן החליט לנסות את העולם ול- היווכח אם עוד נותרה לו לעולם מידה מוסרית שלא ניתן לעשותה פלסתר — בהכינו את המשפט נגד ד"ר טראיטש, מכין הוא גם בעת ובעונה אחת את המשפט נגד תרופת הקסמים שלו, אצ"סי ש"ר דע הוא, שתרופת קסמים זו לא היחה ולא נבראה. בכל זאת מעמיד הוא להכ"רעה את העקרון: תרופה שלידתה וקיומה בנויים על עינויים של הזולת — המותרת היא? ובכל רחבי עולם כבר צובאים בני אדם. בתור ארוך על בתי החולים, וחוב"עים את התרופה הנכספת, ואין עתון שיעמיד את השאלה מצידה המוסרי.

אדם" בהנהגתו של המלומד הפסיכיאטור הגרמני טראיטש.

למקרא זוועות אלו אתה חש את האיום מכל הזוועה: הן המחבר לא הגזים בתיאור עינויי השאל שייסרו במ את רבבות דרי "המכון העליון לחקר האדם". ידועים גם ידועים האמצעים הפיזיים והפסיכולוגיים שהשתמשו במ הנאצים נגד קרבנותיהם, להכחיד בהם טפה אחרונה של רגש אנושי שנסתתרה אי שם בפנה נדחת של שברי הגופים המעונים.

אך לא זו בלבד היא מפתח הסופר. מראה הוא בספרו זה את הדוקטרינה הפאשיסטית כגורם יציב והרסני, שבכוחה לחדור גם בין אלו שהיו טעם קרבנותיה. מראה הוא את התפוררותן של אמונות ישנות תחת המכש הפאשיסטי הדורסני, ואת תקומתה של אמונה מחודשת, המאחה יהודים כלא-יהודים, אמונה באדם, הצומחת עם המלחמה הישירה, מלחמת חרמה, בצ"רעת הנאצית.

המחבר פותח את ספרו בפעולתם של סוכני "המשיח הלבן" בחטיפת-המעל שחור טסים את הבחורה הירושלמית, ומוסרים אותה למחנה ריכוז, נגדנו, היהודים מופ"עלים כוחות השתור בראש וראשונה, אחר, בחריפות משנה, מובילנו המחבר לטרקליני ארץ דימוקרטית מסוארת ושם רואים אנו חינוך ילדים לקשיחות ואכזריות שלמה. הגיבור הראשי בספר, ד"ר אמן, עליו אפשר להניד שאלמלא היה קיים היה צריך לבוראו. ד"ר אמן עורך משפט לדוגמא על הפושעים שנותרו ב"מכון לחקר האדם" אחרי מפלת גרמניה, ובתוכם הפושע הראשי, פרופסור טראיטש ותרופת הקסמים שלו, *Mou's M'igique* הפרופסור טראיטש מתיימר שמצא את אבן החכמים, תרופה שמרפאים בה את חלי האדם. אפס יסודה של ההמצאה בנוי על יסורים והי דרך להמצאה הזאת מובילה לדרך עינויים נוראים של ילדים.

ד"ר אמן, שנשלח לגרמניה ללמוד שם את תורת הקשיחות והאכזריות, סופו שהוא פונה נגדה, אך לא בנקל עלה לו הדבר, וכשנסגר עליו עולמו, בפרוץ המלחמה, הוא עוררו של ד"ר טראיטש במחנה והסגר, לוחם הוא מרה כנגד הפיתויים ושומר על עצמאותו הרוחנית. וכן נצר בלבו את הזיק שהאיר לו במחשכים, כי בבוא הזמן יגלה הוא, כעד ראשון, כל

מגמת פניו, דרכו העיקבית והעצמאית בספרות המתקדמת באה על ביטויה המובק הק בספרו זה, אכן, כבד הנטל הרובץ על שכמם של היחידים שפועם בהם רגש ה"אחריות בפני העם והאדם.

כימים סוערים כימינו, רבים הם הסופרים הפורשים לצדי דרכים, לשבילים שק"טים משם הם צדים להנאתם פניני-תמונות של חיי אושר, או להבדיל, אסון או אי-הצלחה באהבה, במשפחה — כאילו לא קרה דבר, ומי יגיד כי לא עליהם, על האהבה, המשפחה, עולמנו מושתת?..

ומה מענה ענו על בכית השנים השחר טות, הרובצות על סף ביתנו? בליל אפל ואטום זה, בא הסופר אביג"דור המאירי, נסעד רגשות אועקה על ה"סכנה שעברתנו ועל הסכנה הממששת וב"אה, מעומק לב פורצת הקריאה לשאננים בספרות: אל דמיז מהסים אתם את האז"עקה, משתיקים אתם את החורבן, והסכנה — טרם חלפה!

ברצון עז ונוקב, לקרוע את המסך המר"גיע, התת-הכרתי, מעל יומנו הרגיל והש"לוח, מורידנו הסופר בשלבי הזוועה של גר"הנום מעשי ידי אדם, עלה בידי הסופר לרתק את השומת לב הקורא, לעשותו ער ומחוח לעובדה המכרעת, שהפעם אין זה רק "שיגעון גדול" שאנו בתור יחידים, או אפילו בהמונים, נגרפים בו כקרבנותיו — כי אם סכנה שממדיה ושיעורה, בהרס ור"על, עולים על כל דמיון, על כל מה שנת"נסו בו אי-פעם בני אדם מעלמא הדין.

"המשיח הלבן": קונצ'רן מסועף, תומרי ורוחני, קט לתחיה וטופח בקרב השכבות השולטות, רמי המעלה באנגליה, גרמניה וכיוצא בהן ארצות.

"הסיהרר" בשעתו אמר: — "אני ארפא אתכם מן המחלה הממארת ששמה מוסר כ"ליות", טיסמא זאת — היא ישרה גיגודים מדומים בין רמי מעלה אנגליים וגרמנים, היא משאת-נפשם ותורת כהניהם, היא הנס שנכספו לו מכבר.

כן קם, לנגד עינונו, המסדר "המשיח ה"לבן", בנוי ומיסדיו נמנים בין גדולי ה"שלטון המערבי, החל בלורדים מיוחסים וגמור באישי הלייבור, ששיתפו פעולה ב"מפעליו הסוריים עור זמן רב לפני המלח"מה, הם שידעו על בתי חרושת של מוצרי עור מסוג עדין ביותר.. על תמונות מצויר"רות בצבעים טבעיים ועל סבון ממין חדש לגמרי... ועל הרבה דברים מוזרים ומפלי"אים שהכיל "המוזיאון הלבן" שעל יד ה"טפעל הכביר זה "המכון העליון לחקר ה"

„המשיח הלבן“ לאביגדור המאירי

(המשך מעמוד 4)

כנרת ויתר הנפשות החיוביות, הסועלים בספרו — כולם קורצו מחומר חי תוסס, העתיר עליהם הסופר מלבנו העובר על גדותיו, המורתח משברון עמו ומסבלות אנוש, אך מעל לכל כואב הסופר בספרו זה, על שלא למדנו כלום. עם המועד לסורעניות, עדיין איננו רואה מנין נושבת הרוח.

ואשר לפאנאסטיקה במבנה ספרו, נגיד נא לאסתטיסים שלנו: הרגעו רבותי, כדאי שיחיה לנו אמן בעל צורות אירור פיות בספרותנו, או שמא יש צורך להור כיר לכם, שכל האמתות אשר בספר, על בשרינו חורתו בברזל מלובן?

התפאורות מתחלפות, אך הבעיות, בהן גגע הסופר בספרו זה, הן הבעיות של עצם קיומנו כאן ובכל הארצות. נקרא את הספר הזה, נכיר כי גם בנו פשה הנגע, ונהא גם אנו מן היוצאים למערכה הקשה נגד

כאילו הוא מצדדו של הד"ר אמן, והקורא מאמין כי כך גם יצביע, אלא שהסופר מטיב לדעת את המנטליות של אנגלים, רמי מעלה...

בגעתו בהשקפת העולם הדתית, מבליט הסופר את כוחה של הרוח הישראלית, אם הדתות, העומדת בנסיון-המסיבות זמן רב מדתות אחרות, אך בכל זאת גם היא נפגעה, כי נגרשה כוס המרירות של דר רות, עבר על גדותיו יאושו של עם הנבי הר-לעינויים, נכרתה שארית הקירבה בין ה'אדדי למקום זעקת המרדות הסורצת מגרונו של רבי נחומקע, — לדעתו, מן החוקות ביותר מסוג זה בספרותנו, — כאילו גשורת בחוט הדורות הנמתח בספי רות שלנו למן איוב ועד ביאליק וי, קצנלסון.

ר' נחומקע ר' אשלי בתיה מגפת „המשיח-הלבן“.